

Mødet genoptoges Kl 7 $\frac{1}{2}$.

Grønborg: Denne Førstebehandling af Finansloven har ligesom sine Forgængere vist en stærk Tilbøjelighed til at trække i Langdrag. Der klages i Almindelighed over, at der tales for meget ved en saadan Lejlighed, at det er, som om en Veltalenhedens Strøm flyder bred og endeløs gennem denne Sal. Det er meget muligt, men der er ikke andet at sige dertil end at minde de mange Talere om Holbergs gode Raad, naar han siger: Det gælder om at indeslutte en stor Mening udi faa Ord. Det er nemlig min Mening, at der bør være en Lejlighed, hvor enhver Ting, som har nogen politisk Interesse, kan omtales, hvor ethvert Forhold kan drages frem til Belysning og Drøftelse, dersom det har nogen Betydning for Lovgivningsmagten at blive bekendt med det. Der bør være en Lejlighed, hvor hele vor politiske Stilling, den økonomiske og moralske Tilstand, kan tages under Overvejelse af Rigsdagen, og derfor maa man heller ikke beklage sig over, at der er mange, der ville tale, dersom de have noget paa Hjerte. Men, som sagt, man kan minde dem om Holbergs gode Raad i saa Henseende.

Ulykken er vel heller ikke den, at der gaar et Par Dage mere eller mindre til Finanslovbehandlingen, men det uheldige er — og det træder særlig stærkt frem i Aar —, at det varer for længe, før Finansudvalget kan komme til at arbejde. Jeg har nu tænkt mig Muligheden af at gaa frem paa en anden Maade, end det nu er Skik, og jeg skal tillade mig at sige hvordan. Var det ikke muligt, at man kunde faa indført den Praksis og altsaa ændre Forretningsordenen for Folketinget paa dette Punkt, at man delte Finanslovbehandlingen i to Afdelinger, saa at man først tog ligesom en almindelig Drøftelse af den politiske Tilstand? Saa maatte det kunne ordnes saaledes, synes jeg, at man ved Begyndelsen af Forhandlingen nedsatte Finansudvalget, saa det kunde komme til at arbejde, allerede medens den første Behandling stod paa. Derved vilde man komme om ved nogle af Ulemperne og beholde de Fordele, der alligevel er ved en saadan almindelig Forhandling. Det vil

jeg henstille til de ærede Medlemmers Overvejelse.

Jeg har nu ikke saa lidt paa Hjerte, som jeg gerne vil sige ved denne Lejlighed i Anledning af den nye og uventede politiske Situation. Men jeg skal overvinde mig selv og indskrænke mig til blot at gøre et Par enkelte Bemærkninger, idet jeg for øvrigt vil henholde mig til, hvad mit Partis Ordfører har sagt ved denne Forhandlings Begyndelse.

Den nye Regering har fremfor alt to Opgaver, som den maa stille i Spidsen, og det fremgaar ogsaa af Konseilspræsidentens Programtale, at den fuldt ud forstaar det. Den ene af disse Opgaver er at tage den Kamp op, som Venstre har rustet sig til i over en Menneskealder, men svigtede, da det med Reformpartiet kom til Magten, nemlig Kampen for at skaffe os Junigrundloven tilbage og lægge de Rettigheder, der bleve fralistede Folket i 1866, i en Svaghedsperiode, i Folkets Hænder igen. Dersom de første Venstremagthavere forstod, hvad de her have forsømt, maatte de angre det Nat og Dag. Men i Stedet for at tage den Kamp op, som de vare stærke nok til, og som de vilde have vokset sig endnu stærkere under, gav de sig i Lag med et Lovgivningsarbejde, som man maa beklage blev saa stort og omfattende, eftersom det nu mere og mere erkendes, at det paa mange væsentlige Punkter er forfejlet. Det erkende de, der endnu staa i Partiet, i Virkeligheden ogsaa selv, det vil man se blandt andet, naar man læser det nye Program, de have udstedt. Dette maa ikke gentages.

Den nye Regering er fuldt ud parlamentarisk, det indrømmes fra alle Sider. Den har ogsaa et godt Grundlag at staa paa, idet den har det radikale Venstres politiske Program. Men det Rygstød, den har her i Folketinget, er foreløbig skrøbeligt og upaalideligt. Det har bl. a. vist sig i disse Forpostfægtninger, som ere blevne udkæmpede her i disse sidste Dage. Naar man kan tage saadanne Spørgsmaal frem, som jeg i Virkeligheden ikke tillægger større politisk Betydning, som det om Vilhelm Lassens Klogskab og det Ansvar, han har taget paa sig eller ikke taget paa sig med Hensyn til Bankgarantien, Spørgsmaalet om Kontorchef Halds Afskedigelse, enten det er denne eller den forrige Regering, der skal have, om man vil, Æren for den, naar man rykker frem i Marken med den Slags Angreb mod Regeringen, og det maa vel sagtens være nogle af de kraftigste, man evner, viser det sig, at der i